

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/25/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120210057
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8120210057.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Daniely Babinovej v spore žalobcu: A. F., U.. XX.XX.XXXX,R. T. XXX, XXX XX, proti žalovanému: B. L., U.. XX.XX.XXXX,R. M. XX, U. Š. XXX XX, zastúpenému JUDr. Matúšom Hribom, advokátom so sídlom Na hradbách 5, 085 01 Bardejov, o zaplatenie 40.000 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 22.04.2021, č. k. 16C 71/2020-65, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Odmietla odvolanie voči výroku II.
- II. Potvrďuje rozsudok vo výrokoch I. a III.
- III. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto cit.:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 40.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 9.3.2018 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalobcovi súd náhradu trov konania nepriznáva a žalovaný nemá právo na náhradu trov konania.“

2. Citoval ustanovenia § 37 ods. 1, § 488, § 657 a § 658 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka.

3. V odôvodnení súd prvej inštancie konštatoval, že v danom prípade z obsahu spisu ako aj z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že žalobca so žalovaným uzavreli 07.03.2017 zmluvu o pôžičke na síce v zmluve deklarovanú sumu 91.600 eur, avšak v skutočnosti žalobca požičal žalovanému sumu 40.000 eur, čo nebolo stranami sporu rozporované ani namietané. Žalovaný mal predmetnú sumu vrátiť kombináciou 12-tich mesačných splátok po 405 eur a zvyšnú časť pôžičky 86.740 eur do 08.03.2018. Za nesporný fakt považoval tiež, že žalovaný osobne, či už fyzicky v hotovosti alebo bankovým prevodom žalobcovi doposiaľ žiadne finančné prostriedky nevrátil. Mal za to, že podstatnou otázkou tohto konania je okrem iného hodnotenie súkromnej listiny, t. j. zmluvy o pôžičke uzavretej medzi žalobcom a žalovaným 07.03.2017, pričom v tejto zmluve je v článku II. konštatované, že dlžník podpisom tejto zmluvy potvrdzuje prevzatie peňažnej sumy 40.000 eur. Dospel k záveru, že tým, že žalobca predložil fotokópiu zmluvy o pôžičke medzi ním a žalovaným s osvedčeným podpisom dlžníka - žalovaného, vychádzajúc zo všeobecných pravidiel o dôkaznom bremene, toto dôkazné bremeno

aj uniesol, nakoľko všeobecná skúsenosť je taká, že čo je písané, je dané, pričom by odporovalo bežnej skúsenosti, pokiaľ by niekto podpísal písomnosť s právne záväzným obsahom, ktorý navyše môže mať pre neho nepriaznivé následky, keby obsah takejto listiny nebol pravdivý. Konštatoval, že žaloba je dôvodná. Žalovaný mal plniť žalobcovi, na jeho účet, pričom tomu tak bezpochyby nebolo. Žalovaný neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k skutočnosti, že splnil záväzok osobe (žalobcovi), s ktorým mal zmluvný vzťah. Súd prvej inštancie sa taktiež zaoberal pasívnou vecnou legitimitáciou žalovaného. Konštatoval, že v predmetnej zmluve o pôžičke nie je nikde definované, že žalovaný uzatváral túto zmluvu v prospech tretej osoby, preto námietku žalovaného vo vzťahu k pasívnej vecnej legitimitácii vyhodnotil ako nedôvodnú. Následne sa súd prvej inštancie zaoberal aj námietkou premlčania vznesenou právny zástupcom žalovaného, pričom uviedol, že zmluva o pôžičke bola podpísaná 07.03.2017 s tým, že žalovaný mal vrátiť žalobcovi zvyšnú časť pôžičky vo výške 86.740 eur (cca 95 % pôžičky) do 08.03.2018, teda koniec premlčacej lehoty by pripadal na 08.03.2021, pričom žaloba bola na súd podaná 24.08.2020. Považoval za fakt, že v zmluve v čl. IV. je uvedené, že ak sa dlžník omešká čo i len s jednou splátkou (prvých spolu cca 5% dlžnej sumy mal uhradiť žalovaný žalobcovi formou 12-tich mesačných splátok po 405 eur), stane sa splatným celý dlh. Na tomto mieste zdôraznil, že takáto námietka premlčania by bola v rozpore s dobrými mravmi tak, ako to predpokladá § 3 Občianskeho zákonníka, zvlášť vo svetle tej skutočnosti, že žalobca sa so žalovaným pokúšal, ako to vyplýva zo spisového materiálu, trikrát dohodnúť mimosúdne, avšak bezúspešne a bezvýsledne.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Nakoľko bol žalovaný vo veci neúspešný, nemá právo na náhradu trov konania a žalobcovi žiadne trovy preukázateľne v konaní nevznikli, súd prvej inštancie v súlade s princípom hospodárnosti nárok na náhradu trov konania žalobcovi nepriznal.

5. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd vychádzal pri tvorbe právnych záverov zo skutkových zistení, kde bolo jednoznačne zistené, že už samotný obsah listiny nezodpovedá realite, keďže požičaná suma nebola zhodná zo sumou uvedenou v zmluve a túto značne prevyšovala. Aj žalobca teda vstupoval do predmetného vzťahu vedomý si nezrovnalosti medzi písaným (ako súd konštatuje, že čo je písané je aj dané) a skutočným-reálnym. Uviedol, že zmluva o pôžičke je reálnym kontraktom a teda písomnú formu ani nevyžaduje. Žalobca vedel, že prostriedky nemá zhodnocovať žalovaný a z toho vychádzajúc mal byť uzrozumený aj s tým, že nie je zodpovedným subjektom. Žalovaný bol oklamán a vykonal všetky úkony potrebné pre ochranu poskytnutých prostriedkov a žalobcovi vyhlasuje, že pokiaľ mu nebude škoda uznaná priamo v trestnom konaní, ako poškodený - oznamovateľ mu postúpi všetky práva spojené s uplatnenou škodou voči páchatelom. Zdôraznil, že len odvaha žalovaného prispela k vyvodzovaniu trestnej zodpovednosti páchatelov, ako to vyplýva z uznesenia o vznesení obvinenia. Na tomto základe bol toho názoru, že žalovaný nie je pasívne legitimovaný a preto súd pochybil, keď túto námietku vyhodnotil v neprospech žalovaného. Vo vzťahu k námietke premlčania uviedol, že súd pracuje s 2 verziami plynutia premlčacej doby, čo nepovažoval za správne. Zo zmluvy vyplýva splatnosť záväzku priamo na základe porušenia splátok. Vychádzajúc z námietky premlčania ako aj odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že pohľadávka žalobcu premlčaná bola, pričom súd na túto pre rozpor s dobrými mravmi neprihliadol. Súd rozpor zdôvodnil výlučne s poukazom na predžalobnú výzvu, pričom uvedené nepovažoval za dostatočné. Judikatúra súdov stojí na zásade *vigilantibus iura ...*, teda na zodpovednosti veriteľa/vlastníka majetkových práv. Zaslanie predžalobnej výzvy či upomienky (čo je bežné) však nepostačuje na to, aby súd mohol uplatniť argumentáciu o neprihliadnutí na námietku premlčania. Právne posúdenie tak považoval za nesprávne, nemajúce oporu v rozhodovacej činnosti v tom smere, že postačuje zasláť výzvy na zamedzenie následkov premlčania. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná náhradu trov konania v celom rozsahu.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že voči časti napadnutého rozhodnutia je odvolanie žalovaného neprípustné a v časti nedôvodné.

7. Odvolací súd sa najprv zaoberal odvolaním žalovaného voči II. výroku rozsudku, keďže vo svojom odvolaní výslovne uviedol, že podáva odvolanie voči rozsudku v celom rozsahu. Odvolací súd odmietol odvolanie žalovaného proti II. výroku rozsudku v zmysle § 386 písm. b) CSP ako odvolanie podané neoprávnenou osobou, keďže týmto výrokom bola žaloba v prevyšujúcej časti (úrok z omeškania) zamietnutá. Oprávnenie k podaniu odvolania chýba strane, ktorej výrokom rozhodnutia nebola spôsobená určitá, hoci i málo významná ujma na jej právach. Subjektívnym predpokladom na podanie odvolania je to, aby napadnuté rozhodnutie vyznelo v neprospech odvolateľa. Výrokom, ktorým bola žaloba zamietnutá v prevyšujúcej časti, žalovanému žiadna ujma spôsobená nebola, a preto žalovaný vo vzťahu k tomuto výroku právo podať odvolanie nemá.

8. Ďalej odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok odvolania žalovaného smerujúceho voči I. výroku rozsudku súdu prvej inštancie o vyhovení žalobe v priznaní istiny 40.000 eur s príslušným úrokom z omeškania, a to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

9. Predmetom konania v danej veci bola žaloba žalobcu, ktorý sa domáhal od žalovaného zaplata sumy 40.000 eur s príslušenstvom na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 07.03.2017. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom vyhovel žalobe žalobcu konštatovaním jej dôvodnosti, keď na jednej strane žalobca uniesol dôkazné bremeno ohľadne uzavretia predmetnej zmluvy o pôžičke a poskytnutiu peňažných prostriedkov vo výške 40.000 eur žalovanému a na druhej žalovaný neuniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k skutočnosti, že splnil záväzok žalobcovi, s ktorým mal zmluvný vzťah. Súd prvej inštancie neuznal ďalej námietky žalovaného týkajúce sa nedostatku pasívnej vecnej legitímácie a premlčania pre ich nedôvodnosť.

10. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

11. Podľa ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Z tohto zákonného ustanovenia vyplýva, že pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán, predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplynúť i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňaží). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dokiaľ k odovzdaniu peňaží nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne. V spore o vrátenie požičanej peňažnej čiastky má žalobca bremeno tvrdenia, že so žalovaným dlžníkom uzavrel zmluvu o pôžičke, že mu poskytol finančné prostriedky a že žalovaný dlh riadne a včasne zaplatil. Ak sú tieto skutočnosti preukázané, veriteľ uniesol dôkazné bremeno. Dôkazné bremeno ohľadne existencie právnej skutočnosti, ktorá mala za následok zánik dlhu, zaťažuje dlžníka.

12. Žalobca preukázal listinným dôkazom a to Zmluvou o pôžičke zo dňa 07.03.2017, že žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 07.03.2017 zmluvu o pôžičke, ktorej predmetom bolo bezúročné poskytnutie peňažnej pôžičky žalobcom ako veriteľom pre žalovaného ako dlžníka vo forme peňažnej sumy v hodnote 91.600 eur v hotovosti. Žalovaný ako dlžník sa zaviazal vrátiť uvedenú sumu v mesačných splátkach po 405 eur v priebehu nasledujúcich 12 mesiacov po uzavretí zmluvy a následne dňa 08.03.2018 zvyšnú časť pôžičky vo výške 86.740 eur. Strany zmluvy si dohodli, že omeškanie zaplata dlžníka čo len s jednou splátkou znamená predčasnú splatnosť poskytnutej pôžičky.

13. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobca poskytol peňažné prostriedky žalovanému, avšak len vo výške 40.000 eur. Žalovaný nepoprel, že uzavrel so žalobcom predmetnú zmluvu, ani to,

že mu boli poskytnuté finančné prostriedky v tejto výške, no tvrdil, že tie odovzdal tretej osobe, ktorá ho zneužila a bola skutočným recipientom pôžičky, pričom žalobca vedel, že žalovaný nie je tou osobou, ktorá má zhodnotiť jeho poskytnuté peňažné prostriedky. Z uvedeného dôvodu namietal svoju pasívnu vecnú legitímáciu v tomto spore.

14. Vecnú legitímáciu má ten subjekt, komu svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitímácia) alebo nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva (pasívna vecná legitímácia), o ktorých sa v konaní rozhoduje. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa žalobca subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, resp. subjektívne vníma žalovaného ako účastníka určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či žalobca a žalovaný účastníkmi daného hmotnoprávneho vzťahu objektívne sú, alebo nie sú. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (žalovaný), v skutočnosti objektívne nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/192/2004).

15. Odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie správne právne posúdil, že žalovaný je pasívne legitimovaným subjektom v konaní, t. j. osobou, ktorá hmotnoprávne zodpovedá za vrátenie pôžičky žalobcovi. Žalovaným tvrdenú obranu, že niekto iný zhodnocoval poskytnuté peňažné prostriedky ako on a preto by nemal byť nositeľom hmotnoprávnej povinnosti na ich vrátenie, a teda pasívne legitimovaným subjektom v tomto spore nepovažoval odvolací súd za relevantnú. Zmluva o pôžičke je zmluvou reálnou, t.j. nestačí len dohoda o jej obsahu, ale k jej platnosti je potrebné i odovzdanie predmetu pôžičky. Žalobca so žalovaným sa dohodli, že k odovzdaniu peňažných prostriedkov dôjde v hotovosti v deň podpisu zmluvy o pôžičke, pričom žalovaný svojím podpisom potvrdil prevzatie sumy. Žalovaný nespochybnil, že žalobca ako veriteľ si riadne splnil svoju povinnosť a žalovanému dlžníkovi peňažné prostriedky poskytol, čím došlo k dovŕšeniu zmluvného vzťahu z uzatvorenej zmluvy o pôžičke. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobca v žalobe tvrdil, že práve žalovanému na jeho podnet a návrh poskytol v celkovej hodnote 40.000 eur za účelom zhodnotenia poskytnutia finančných prostriedkov na dvojnásobok prostredníctvom eurofondov. Uvedené potvrdzuje uznesenie Krajského riaditeľstva PZ, Odboru kriminálnej polície D. ČVS: L.-XX/X-H..D.-XXXX zo dňa 15.08.2019 o vznesení obvinenia voči K. R. a G. R. pre spolupáchateľstvo obzvlášť závažného zločinu podvodu (č.l. 15-16 spisu), podľa ktorého žalobca odovzdal sumu 40.000 eur práve žalovanému, a ten až následne odovzdal túto sumu obvinenej K. R.. Z uvedených dôvodov sa ani odvolací súd nestotožnil s námietkou žalovaného o absencii jeho pasívnej vecnej legitímácie v tomto spore.

16. Žalovaný v ďalšom namietal, že ak by aj bola daná jeho pasívna vecná legitímácia v tomto konaní, nárok uplatnený žalobcom je premlčaný. Podľa jeho názoru záver súdu prvej inštancie, že ním vznesená námietka premlčania je v rozpore s dobrými mravmi, v tom smere, že postačuje zaslať predžalobnú výzvu na zamedzenie následkov premlčania nemá oporu v rozhodovacej činnosti a je nesprávny.

17. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

18. Judikatúra dovolacieho, ako aj ústavného súdu, v otázke premlčania a dobrých mravov je v zásade ustálená v tom, že dobrým mravom zásadne neodporuje, ak niekto namieta premlčanie práva uplatňovaného voči nemu, pretože inštitút premlčania prispieva k istote v právnych vzťahoch, je inštitútom zákonným, a teda použiteľným vo vzťahu k akémukoľvek právu, ktoré sa podľa zákona premlčuje. Uplatnenie námietky premlčania by sa priečilo dobrým mravom len vo výnimočných prípadoch, kedy by bolo výrazom zneužitia tohto práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči ktorému by za tejto situácie zánik nároku vymáhanej pohľadávky bol neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a dôvody pre ktoré svoje právo včas neuplatnil. (pozri Uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 176/2011 zo dňa 20. apríla 2011, Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/249/2014 zo dňa 30. júla 2015, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2019 sp. zn. 1Cdo/203/2018 - R 31/2020, rozsudok Najvyššieho súdu zo dňa 27.4.2022, sp. zn. 3Cdo/240/2019)

19. Bez ohľadu na skutočnosť, či súd prvej inštancie správne alebo nesprávne pracoval s dvoma verziami plynutia premlčacej doby, odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že samotný hmotnoprávny úkon, námietka premlčania vznesená žalovaným, je neplatný pre rozpor s dobrými mravmi.

20. Odvolací súd je toho názoru, že žalobcovi zavinením žalovaného, s ktorým sa bezvýsledne pokúšal trikrát dohodnúť mimosúdne s cieľom predísť vzniku súdneho sporu, bolo v podstate zabránené uplatniť si svoje práva v zákonom stanovenej premlčacej dobe. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na už spomínané uznesenie o začatí trestného stíhania pre obzvlášť závažný zločin podvodu, z ktorého je zrejmé, že v auguste 2019 začalo trestné konanie ohľadne trestného činu, pri realizácii ktorého mali obvinení prostredníctvom žalovaného, ktorý navrhol žalobcovi uzavretie zmluvy o pôžičke, vylákať od žalobcu peňažné prostriedky, v dôsledku čoho mala vzniknúť žalobcovi škoda vo výške 40.000 eur. Je teda možné odôvodnene predpokladať, že žalobca ako poškodený čakal na výsledky uvedeného trestného konania vo vzťahu k nároku na náhradu škody, čo nepochybne ovplyvnilo včasné uplatnenie jeho nároku na súde v prejednávanej veci. Tieto skutočnosti, pri zohľadnení rozsahu uplatňovaného práva na zaplatenie sumy vo veľkej výške 40.000 eur, na ktorú si žalobca požičal v banke a u nebankovej spoločnosti, a s prihliadnutím na subjekt pôvodcu zásahu, keď sa javí, že škoda vznikla v dôsledku trestnoprávneho konania príbuzného dlžníka, a došlo k poškodeniu žalobcu, od ktorého bola vylákaná pôžička, vedú k záveru, že by za tejto situácie bol zánik jeho nároku vymáhanej pohľadávky v dôsledku premlčania neprimerane tvrdým postihom. Navyše žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu vzniesol námietku premlčania až vo svojom záverečnom prednese po vykonanom dokazovaní, aj to len všeobecne. Netvrdil a ani nepreukázal, kedy začala plynúť premlčacia lehota, kedy uplynula a ani právne skutočnosti, resp. právne úkony, z ktorých vychádzal. Zároveň v záverečnej reči uviedol, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania. Odvolací súd má teda za to, že námietka premlčania ani nebola vznesená riadne a účinne. Samotná okolnosť, že voči žalovanému sa neviedlo trestné stíhanie vo veci vylákania finančnej hotovosti od žalobcu bez ďalšieho neznamena, že pri počítaní a posudzovaní premlčacej lehoty nemožno aplikovať aj 10-ročnú premlčaciu lehotu (§ 106 ods. 3 OZ). Odvolací súd preto konštatuje, že v predmetnej veci je namiesto požiadavka uprednostnenia princípu spravodlivého vyriešenia prípadu pred princípom právnej istoty, keďže boli preukázané okolnosti výnimočnej povahy.

21. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 1/2018 z 24. januára 2018, v ktorom ústavný súd vyslovil názor, že generálna požiadavka spravodlivosti v rozhodovaní všeobecných súdov sa v konaní, ktorého výsledkom je poskytnutie súdnej ochrany subjektívnemu právu účastníka občiansko-právneho vzťahu, prejavuje okrem iného aj hmotnoprávnou požiadavkou, aby výkon tohto subjektívneho práva bol v súlade s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a na ňu nadväzujúcim procesno-právnym zákazom poskytnutia právnej ochrany zjavnému zneužitiu práva (čl. 5 základných princípov Civilného sporového poriadku).

22. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil. Správne rozhodnutiu vo veci samej zodpovedá aj správne rozhodnutie súdu prvej inštancie v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania, ktorý odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP rovnako potvrdil.

23. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalobca bol úspešný, no v priebehu odvolacieho konania mu žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalobcovi ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádza z čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

24. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).